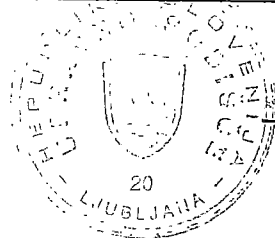

22. 12. 2016

Podpis pristojne
sodbe osebe:

Pocer

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodniki Lara Bartenjev kot predsednica ter Andrej Kmecl in Petra Hočevar kot člana,

ob sodelovanju višje pravosodne svetovalke Martine Debevec kot zapisnikarice, ki je v zadevi tudi poročala,

v upravnem sporu tožeče stranke: **EKONOMSKA FAKULTETA UNIVERZE V LJUBLJANI**, Kardeljeva ploščad 17, Ljubljana, ki jo zastopa odvetnica Nataša Pirc Musar iz Odvetniške družbe Pirc Musar, o. p., d. o. o., Ljubljana, zoper toženo stranko: **REPUBLIKA SLOVENIJA**, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Zaloška 59, Ljubljana,

zaradi **dostopa do informacij javnega značaja**,

o **tožbi** zoper 1. točko izreka odločbe Informacijskega pooblaščenca št. 090-88/2015/10 z dne 16. 9. 2015,

na seji **22. decembra 2016**

RAZSODILO:

- I. Tožbi se ugotovi tako, da se 1. točka odločbe Informacijskega pooblaščenca št. 090-88/2015/10 z dne 16. 9. 2015 odpravi in se zadeva v tem obsegu vrne istemu organu v ponovni postopek.
- II. Tožena stranka je dolžna tožeči stranki povrniti stroške tega postopka v znesku 382,47 EUR v roku 15 dni od vročitve te sodbe, od poteka tega roka dalje do plačila z zakonskimi zamudnimi obrestmi.

OBRAZLOŽITEV

1. Dne 16. 9. 2015 je tožena stranka (v nadaljevanju: toženka) izdala sklep in odločbo št. 090-88/2015/10. S sklepom je zavrgla pritožbo Andreje Rednak, Časnik Finance d.o.o. (v nadaljevanju: prosilke) glede dela prvega vprašanja, kjer je prosilka zahtevala podatke o tem „koliko honorarjev, v EUR o neto nakazilih za vsako posamezno leto in skupaj, je Ekonomska fakulteta izplačala Dušanu Mramorju od leta 1998 do 31. 12. 2004 iz naslova avtorskih in/ali podjemnih pogodb ter za kaj, za kakšno delo, projekte itd. so bila ta nakazila izvedena“ in celotno drugo vprašanje, kjer je prosilka zahtevala „podatke o morebitnih nakazilih Ekonomske fakultete Dušanu Mramorju na kakršnikoli drugi pravni podlagi, torej eventualno tudi preko s.p., d.o.o. itd. Prav tako je prosila za neto nakazila po letih, od vključno 1998 do danes, za vsako posamezno leto in tudi skupaj ter podatek, za kaj, za kakšno delo, projekte itd. so bila vsa ta nakazila izvedena?“.
2. Z odločbo pa je toženka pritožbi prosilke z dne 10. 3. 2015 zoper odgovor Ekonomske fakultete z dne 9. 3. 2015 delno ugodila in izpodbijani odgovor organa odpravila v delu, ki se nanaša na del prvega vprašanja prosilke „za kaj, za kakšno delo, projekt itd. je Ekonomska fakulteta izplačala honorarje Dušanu Mramorju iz naslova avtorskih in/ali podjemnih pogodb v obdobju od 1. 1. 2005 do 9. 3. 2015“ ter odločila, da je organ dolžan v roku petih delovnih dni od vročitve odločbe posredovati na elektronski naslov prosilke fotokopije tam določenih podjemnih pogodb ali pogodb o delu, avtorskih pogodb in avtorskih pogodb za znanstveno monografijo za Dušana Mramorja, iz katerih bodo razvidni določeni podatki (1. točka izreka izpodbijane odločbe), v delu, ki se nanaša na varovane osebne podatke, in sicer glede prvega dela vprašanja prosilke „koliko honorarjev, v EUR o neto nakazilih za vsako posamezno leto in skupaj, je Ekonomska fakulteta izplačala Dušanu Mramorju od 1. 1. 2005 do 9. 3. 2015 iz naslova avtorskih in/ali podjemnih pogodb“ ter glede varovanja osebnih podatkov, ki jih je organ dolžan prikriti v skladu s 1. točko izreka te odločbe, pa zavrnila (2. točka izreka odločbe). V 3. točki izreka je ugotovila, da v tem postopku posebni stroški niso nastali.
3. V delu obrazložitve, ki se nanaša na del odločbe, s katerim je pritožbi prosilke ugodila in ki ga tožnica s tožbo izpodbija, toženka v izpodbijani odločbi ugotavlja, da tožnica za obdobje od 1. 1. 2005 do 9. 3. 2015 razpolaga s 152 avtorskimi in podjemnimi pogodbami za Dušana Mramorja in da so predmet presoje le tisti deli pogodb in računovodskih izpisov – obračuna dohodkov, iz katerih izhajajo odgovori na vprašanja, ki jih je postavila prosilka in glede katerih je bilo ugotovljeno, da tožnica z njimi razpolaga v obliki dokumentov.
4. V nadaljevanju toženka ugotavlja, da sta drugi in tretji kriterij definicije informacije javnega značaja iz 4. člena Zakonu o dostopu do informacij javnega

značaja (v nadaljevanju: ZDIJZ) „nesporno“ podana (tožnica s temi pogodbami razpolaga, nahajajo pa se tudi v materialni obliki), zato se je v nadaljevanju izpodbijane odločbe osredotočila predvsem na utemeljevanje prvega pogoja, in sicer, da informacija izvira iz delovnega področja organa. Ob tem je toženka ugotovila, da tožnica v pretežnem delu svojega delovanja izvaja javno službo in da se pogodbe v večini nanašajo na navedeno delovno področje, ki spada pod izvajanje tožničine javne službe, oziroma na dejavnosti, ki jih Pravilnik o plačah in drugih prejemkih iz delovnega razmerja ter o izplačilih in drugih prejemkih iz pogodbenega razmerja na Ekonomski fakulteti opredeljuje kot predavanja na izrednem študiju, izrednem podiplomskem študiju in študiju na daljavo, predavanja na seminarjih in tečajih, priprava skript, učbenikov in drugih študijskih gradiv, raziskovalno delo, priprava študijskih programov, pisanje poročil za habilitacijske postopke, izdelavo ocene primernosti teme doktorskih disertacij in ocene predložene doktorske disertacije itd. (za avtorske pogodbe) ter predavanje in seminarji na rednem dodiplomskem študiju, vaje, izpiti, mentorstvo in somentorstvo, recenzije diplomske naloge, članstvo v komisijah, izvedba in pregled izpitov, izvedenska mnenja v imenu fakultete itd. (za pogodbe o delu).

5. Opredeljuje se tudi do vprašanja financiranja državnih univerz in visokošolskih zavodov, torej tudi do financiranja tožnice, pri čemer se sklicuje na 58. člen Ustave RS, 72. in 73. člen Zakona o visokem šolstvu (v nadaljevanju ZViS) ter Uredbo o javnem financiranju visokošolskih zavodov in drugih zavodov in zaključuje, da se tožnica pri izvajanju javne službe financira tako neposredno iz proračuna kot iz drugih virov ter da zgolj dejstvo, da določena dejavnost ni financirana neposredno iz proračuna, še ne pomeni, da v tem delu ne gre za javno službo. Ugotavlja tudi, da okvir tožničine javne službe ni določen samo z ZViS in da se javna služba ne izvaja samo v okviru rednega delovnega razmerja, temveč tudi drugega pogodbenega razmerja (npr. avtorske pogodbe, pogodbe o delu) in da tako navedene dejavnosti tožnice, opredeljene v prvem odstavku 73. člena ZViS, nedvomno sodijo v javno službo. Slednje pomeni, da dokumenti, ki nastanejo pri opravljanju te dejavnosti, sodijo v delovno področje tožnice po ZDIJZ. Sklicuje se tudi na odločbo Ustavnega sodišča RS U-I-156/08-16 z dne 14. 4. 2011 in sodbo Upravnega sodišča RS I U 902/2013 z dne 20. 5. 2015.
6. Toženka ne oporeka dejstvu, da lahko javni zavodi, čeprav jih ustanovi država, poleg javne službe izvajajo tudi druge dopolnilne dejavnosti, ki pomenijo prodajo blaga in storitev na trgu, vendar v zvezi s slednjim opozarja, da je najpozneje z uveljavitvijo novele ZDIJZ, ki je bila sprejeta aprila 2014, bilo preseženo stališče glede delitve na dejavnost javne službe in tržne dejavnosti. Z uveljavitvijo novele ZDIJZ-C je predpisana javnost osnovnih podatkov iz pogodb o izdatkih tudi za

poslovne subjekte pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava. Od uveljavitve novele ZDIJZ-C tako pri javnih zavodih naj ne bi bilo več relevantno razlikovanje med proračunskimi in tržnimi sredstvi, saj naj bi šlo v obeh primerih za informacije javnega značaja.

7. Glede na tožnične navedbe, da je zavrnila dostop do zahtevanih informacij, ker naj bi šlo za razkritje osebnih podatkov, je toženka presojala tudi obstoj izjeme iz 3. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. V zvezi s tem je ugotovila, da so podatki o izplačilih honorarjev po avtorskih in/ali podjemnih pogodbah fizičnim osebam nedvomno osebni podatki iz 6. člena Zakona o varstvu osebnih podatkov (v nadaljevanju: ZVOP-1), da pa podatki o imenu in priimku sklenitelja avtorskih in podjemnih pogodb s tožnico, na podlagi katerih so mu bila sredstva tudi nakazana, ter podatki o namenu izplačila, predstavljajo prosto dostopno informacijo javnega značaja, in sicer skladno tretjim odstavkom 6. člena in skladno s prvim odstavkom 6.a člena ZDIJZ. V zvezi s tem toženka tudi pojasni, da posameznika, na katerega se nanašajo avtorske in podjemne pogodbe, ni pozvala, naj se kot morebitni stranski udeleženec opredeli do zahteve za dostop do informacij za medije, saj je ocenila, da ta odločba ne more vplivati na pravice posameznika.
8. Po oceni toženke anonimnost v primerih, kot je ta, ni zagotovljena pravica, saj iz 1. alineje tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ izhaja, da se morajo javni uslužbenci, javni funkcionarji ter tisti, na katere se nanaša podatek v zvezi s porabo javnih sredstev, odpovedati določeni meri zasebnosti in dopustiti, da se javnost seznanj z določenimi njihovimi osebnimi podatki. V postopku po ZDIJZ torej posameznik ne more ne privoliti ne prepovedati obdelave svojih osebnih podatkov, saj obdelavo osebnih podatkov določa sam zakon, toženka pa mora po uradni dolžnosti paziti, ali je podana pravna podlaga za posredovanje osebnih podatkov. Po mnenju toženke izpodbijana odločba ne more vplivati niti na pravne koristi posameznika, na katerega se avtorske in podjemne pogodbe nanašajo. Pravna korist, ki bi jo stranski udeleženec v postopku dostopa do informacij javnega značaja želel zasledovati, ne more biti v ničemer ogrožena, saj že sam zakon določa javnost zahtevanih podatkov, stranski udeleženec pa v takem primeru tudi ne more v ničemer vplivati na izid postopka dostopa do informacij javnega značaja. V zvezi s tem se sklicuje na sodbe Upravnega sodišča RS I U 1003/2010 -43 z dne 30. 3. 2011, I U 936/2009-12 z dne 26. 8. 2009 in U 831/2007-7 z dne 24. 10. 2007.
9. Glede opredelitve pojma javnih sredstev, ki je podlaga za razkritje osebnih podatkov po prvi alineji tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ, se toženka opira na določbo 20. člena Zakona o računskem sodišču in navaja, da pojem javnih sredstev ne zajema zgolj proračunskih sredstev, pač pa tudi sredstva, ki jih izvajalec javne službe za izvajanje javne službe pridobi iz drugih virov. Navaja še, da enako stališče izhaja iz odločbe Ustavnega sodišča U-I-272/97 z dne 23. 11.

2000, sodbe Upravnega sodišča I U 1003/2010-43 z dne 30. 3. 2011 in sklepa Vrhovnega sodišča X Ips 187/2011. Poleg tega so ti podatki povezani z opravljanjem javne funkcije ali delovnega razmerja javnega uslužbenca, pri čemer se sklicuje na sodbo Upravnega sodišča RS II U 72/2009-12 z dne 19. 5. 2010. Ugotavlja še, da je izkazan tudi javni interes za razkritje teh podatkov (drugi odstavek 6. člena ZDIJZ), saj naj bi razkritje informacij pripomoglo k pravi, vsebinski transparentnosti, zaradi česar naj bi bil javni interes za razkritje imena in priimka prejemnika honorarjev ter namena honorarjev močnejši od interesa posameznika, da se javnost ne seznanj z njegovimi osebnimi podatki.

10. Tožnica se z navedeno odločitvijo ne strinja in z obširno tožbo ugodilni del izpodbijane odločbe, to je 1. točko izreka, izpodbija iz vseh tožbenih razlogov.
11. V tožbi navaja, da je toženka bistveno kršila pravila postopka že iz razloga, ker v postopek ni pritegnila stranke z interesom, tj. Dušana Mramorja, na katerega se nanašajo razkriti podatki. V zvezi s slednjim se sklicuje na sodbo Upravnega sodišča RS U 1943/2007-37 z dne 19. 3. 2008 ter poudarja, da bi Dušan Mramor, če bi mu toženka dala možnost, da se udeleži postopka, imel možnost zavarovati svojo pravico do varstva osebnih podatkov in možnost predstaviti relevantna dejstva. Izpodbijane odločbe se tudi ne da preizkusiti, ker je izrek v nasprotju z obrazložitvijo, obrazložitev pa ne vsebuje sklepa vsebinske presoje relevantnih dejstev. Toženka namreč svoje ugotovitve podaja glede večine pogodb, ne pa vseh, in nikjer v odločbi ne pove, katere sploh so pogodbe, ki predstavljajo večino. Prav tako toženka nobene od pogodb ne presoja konkretno po njeni vsebini, ampak v obrazložitvi ostaja na teoretičnem in abstraktnem opredeljevanju do večine pogodb. Toženka ne poda opredelitve javnih sredstev, ampak se opre zgolj na ZRacS-1 o tem, kdo so uporabniki javnih sredstev. Navaja še, da se odločbe ne da izvršiti, ker tožnica nima pravne subjektivitete, zaradi česar izpodbijane odločbe tudi ne more izvršiti v lastnem imenu in za lasten račun. Ker prizadeta stranka javnega interesa ni zatrjevala, tožnica tudi meni, da je toženka z opravo testa interesa javnosti, ki ga je opravila po uradni dolžnosti, nedopustno presegla pritožbene navedbe.
12. Toženki očita še napačno uporabo materialnega prava, saj zahtevane pogodbe niso informacije javnega značaja po 4. členu ZDIJZ, ker ne sodijo na tožničino delovno področje, tj. v režim javne službe, sploh pa toženka ni konkretno presojala posameznih zahtevanih pogodb in ni ugotavljala, ali so bile res sklenjene za izvajanje javne službe. Poudarja, da je Ustavno sodišče v odločbi U-I-156/08-16 z dne 14. 4. 2011 ugotovilo neskladnost ZViS z Ustavo RS, ker ne opredeljuje pojma javne službe na področju javnega šolstva. V skladu s prvim odstavkom 16. člena Statuta Univerze v Ljubljani (v nadaljevanju: Statut) lahko tožnica poleg javne službe opravlja dejavnost prosto na trgu in prejema plačila na svoj račun pri UJP. Toženka naj bi tako pomanjkljivo in napačno opredelila pojem in obseg javne

službe pri tožnici, pavšalno in napačno sklepala, da tožnica vso izobraževalno, raziskovalno in drugo dejavnost opravlja v režimu javne službe, posledično pa ni konkretno ugotavljala za vsako posamezno pogodbo, v kateri režim izvajanja dejavnosti dejansko sodi – javno službo ali tržno dejavnost.

13. Zahtevane pogodbe niso informacije javnega značaja po 4.a členu ZDIJZ. Tožnica se ne strinja, da z novelo ZDIJZ-C razlikovanje med proračunskimi in tržnimi sredstvi ni več relevantno, saj ZDIJZ v osmem odstavku 1.a člena razlikuje obveznosti starih in novih zavezancev, pri čemer pa je tudi definicija informacije javnega značaja po 4. in 4.a ZDIJZ različna. Prav tako je različna obveznost objave informacij po četrtem in enajstem odstavku 10.a člena ZDIJZ. Opozarja na odločbo Ustavnega sodišča U-I-201/14, s katero je to razveljavilo nekatere določbe ZDIJZ.
14. Tožnica v tožbi tudi poudarja, da pri zahtevanih pogodbah ne gre za porabo javnih sredstev, niti niso povezane z opravljanjem javne funkcije ali delovnim razmerjem javnega uslužbenca, ampak so bile te pogodbe z Dušanom Mramorjem sklenjene kot z vrhunskim akademskim strokovnjakom na področju ekonomskih znanosti in niso v nikakršni povezavi z njegovim delovnim razmerjem pri tožnici. Meni še, da bi zahtevano razkritje pomenilo kršitev varstva osebnih podatkov in da bi toženka predmetno zahtevo morala obravnavati po določbah ZVOP-1, kot zahtevo za posredovanje osebnih podatkov.
15. Toženki očita tudi nepopolno ugotovitev dejanskega stanja, saj v izpodbijani odločbi ni konkretno ugotavljala, na katero področje dejavnosti tožnice sodi posamezna pogodba in ali je tožnica posamezno dejavnost, na katero se nanaša posamezna zahtevana pogodba, izvajala na način, da niso bile ovirane dejavnosti, ki pomenijo izvajanje javne službe prav tako pa ni preverila, kakšne so bile delovne naloge javnega uslužbenca, Dušana Mramorja, in jih tudi ni primerjala s storitvami po pogodbah, katerih razkritje je naložila.
16. Sodišču predlaga, naj izpodbijano odločbo odpravi in zahtevo prosilke zavrne, oziroma podrejeno, da izpodbijano odločbo odpravi in zadevo vrne toženki v ponovno odločanje. Hkrati uveljavlja povrnitev stroškov postopka.
17. Toženka v odgovoru na tožbo vztraja pri svoji odločbi in njenih razlogih ter odgovarja na tožbene navedbe. Dodatno se opredeli tudi do v izpodbijani odločbi uporabljenih pojmov „večina“ in „manjšina“ dokumentov ter pojasni, da so vsi informacije javnega značaja, vsak iz različnih razlogov, ter da je zaradi obsežnosti dokumentacije (152 pogodb sklenjenih v obdobju več kot 10 let) bilo povsem nemogoče za vsak posamezni dokument navesti obrazložitev. Zato je po natančnem pregledu vsake od zahtevanih pogodb zapisala skupne razloge za odločitev o njihovem posredovanju. Predlaga tudi, da sodišče tožničino tožbo s

sklepom zavrže, in sicer iz razloga, ker tožnica v konkretnem primeru nima več pravovarstvenega interesa. Kljub postavljenemu 5 dnevnom roku za posredovanje pogodb, tožnica izpodbijane odločbe še ni izvršila, prav tako pa tudi ni vložila predloga za izdajo začasne odredbe skladno z 32. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju: ZUS-1), zaradi česar je postala izpodbijana odločba izvršljiva. Ker je izpodbijana odločba postala izvršljiva z vročitvijo odločbe ali dokončnostjo odločbe, na samo izvršljivost te odločbe ne more vpliva niti vložena tožba v upravnem sporu. V zvezi s slednjim toženka pojasnjuje, da noben zakon ne določa, da vložitev tožbe zoper odločbo tožene stranke v zadevi odobritev dostopa do informacij za medije zadrži izvršitev odločbe, pri čemer pa naj bi bil 45. člen Zakona o medijih (v nadaljevanju: ZMed) v primerjavi z določbami ZDIJZ lex specialis.

18. Tožnica v pripravljalni vlogi odgovarja na toženkine navedbe glede izvršljivosti izpodbijane odločbe in sicer, da se je toženka pri izdaji izpodbijane odločbe napačno oprla na določbo ZMed ter da je napačno stališče toženke, da tožba zoper izpodbijane odločbe nima suspenzivnega učinka. Skladno z 10. členom Zakona o informacijskem pooblaščenca (ZInfP) ima tožba zoper odločbo informacijskega pooblaščenca že ex lege suspenzivni učinek. Tudi v tej vlogi tožnica navaja, da toženka v izpodbijani odločbi ni razmejila tožničine dejavnosti na javno službo in tržno dejavnost ter dodaja, da v primeru, da bi pri teh pogodbah res šlo za izvajanje javne službe, tožnica o dostopu do teh informacij sam sploh ne bi mogla odločati, ker v zvezi s tem nima pravne subjektivitete. Poudarja tudi, da dokazno breme glede tržne dejavnosti ni na tožnici, kot zmotno trdi toženka. Vprašanje, ali dokument sodi na delovno področje organa v smislu 4. člena ZDIJZ, je po ugotovitvi o dejanskem stanju pri vsakem od dokumentov pravno vprašanje, za odgovor na katerega je treba pravilno uporabiti pravo.
19. Toženka v pripravljalni vlogi vztraja pri izpodbijani odločbi ter v odgovoru na tožbo, glede stališča tožnice, da vse obravnavane pogodbe v celoti spadajo v režim tržne dejavnosti pa navaja, da je tako stališče nesprejemljivo, slednje pa podpre tudi z navajanjem Zakona o zavodih ter določb Zakona o gospodarskih družbah, iz katerega izhaja, da tožnica ne opravlja klasične tržne dejavnosti, katere namen bi bil ustvarjanje in maksimiranje dobička ter vlaganje dobička v razvoj tržne dejavnosti. Toženka prav tako nasprotuje navajanju tožnice, da dejavnost njenih zaposlenih v prostem času (popoldanskem času in na dopustu) niso podvržene nadzoru javnosti ter navedbam tožnice, da je toženka z izpodbijano odločbo bistveno odstopila od svoje dosedanje prakse in ustaljene prakse Upravnega in Vrhovnega sodišča RS glede opredelitve javne službe in tržne dejavnosti, in to brez jasne in določne obrazložitve za tak odstop.
20. Stranka z interesom na tožbo ni odgovorila.

K I. točki izreka:

21. Tožba je utemeljena.
22. Sodišče uvodoma ugotavlja, da je toženka v izpodbijani odločbi pravilno pojasnila zakonsko podlago, na kateri je presojala utemeljenost pritožbe zoper odgovor tožnice na zahtevo za posredovanje podatkov. Tožnica je novinarsko vprašanje obravnavala skladno z ZMed, zaradi zavrnilnega odgovora prosilki ter zoper ta odgovor vložene pritožbe pa je toženka skladno s 45. členom ZMed v pritožbenem postopku pritožbo obravnavala skladno z ZDIJZ. Glede na to, da je skladno z določbo desetega odstavka 45. člena ZMed o pritožbi prosilke zoper odgovor tožnice skladno z ZDIJZ odločal informacijski pooblaščenec (toženka), katere delovanje ureja ZInfP, sodišče opozarja na določbo tretjega odstavka 10. člena ZInfP, ki določa, da je organ dolžan prosilcu skladno z odločbo informacijskega pooblaščenca poslati zahtevani dokument, zadevo, dosje, register, evidenco ali dokumentarno gradivo, če zoper odločbo informacijskega pooblaščenca ni sprožil upravnega spora. V razmerju do določbe prvega odstavka 32. člena ZUS-1 ter določbe iz desetega odstavka 45. člena ZMed je torej določba tretjega odstavka ZInfP specialnejša¹. Iz navedenega razloga torej ne vzdržijo navedbe, da je izpodbijana odločba, kljub vloženi tožbi zoper odločbo toženke že izvršljiva, kot to navaja toženka v odgovoru na tožbo. Skladno s tretjim odstavkom 10. člena ZInfP tožba zoper odločbo toženke zadrži njeno izvršitev.
23. V zadevi ni sporno, na katere pogodbe se izpodbijana odločba nanaša, saj jih je toženki posredovala tožnica, toženka pa je v izreku odločbe te pogodbe naštel v skladu s popisom pogodb, ki ji ga je prav tako poslala tožnica, zato je neutemeljen tožbeni ugovor o neizvršljivosti odločbe. Ta ugovor je neutemeljen tudi v delu, v katerem tožnica ugovarja njeno zavezanost za posredovanje pogodb, saj naj bi kot članica Univerze v Ljubljani ne imela lastne pravne subjektivitete. V zvezi s slednjim sodišče opozarja na že v zadevi I U 94/2009² sprejeto stališče, da imajo članice državne univerze na podlagi 58. člena Ustave RS, 2. alineje drugega odstavka 6. člena in četrtega odstavka 10. člena ZViS pravno subjektiviteto tako v smislu položaja tožnika, kot tudi toženca v upravnem sporu, kar posledično pomeni pravno subjektiviteto tudi glede posredovanja dokumentacije toženki, ki se nanaša na opravljanje njenih nalog.
24. Se pa sodišče strinja s tožnico, da bi toženka k udeležbi v postopku morala povabiti tudi osebo, na katero se osebni podatki v predmetnih pogodbah nanašajo (prvi odstavek 143. člena Zakona o splošnem upravnem postopku, v nadaljevanju ZUP). ZDIJZ sicer ne ureja vprašanja strank ali stranskih udeležencev v postopku,

1 Podobno tudi VSRS sklep št. I Up 127/2009 z dne 2. 4. 2009 ter VSRS sklep I Up 72/2016 z dne 30. 3. 2016

2 Podobno pa tudi v zadevi U 1444/2007

vendar ZUP v 43. členu določa, da se ima pravico udeleževati postopka tudi oseba, ki izkaže pravni interes. Pravni interes izkaže oseba, ki zatrjuje, da vstopa v postopek, zaradi varstva svojih pravnih koristi. Po drugem odstavku istega člena je pravna korist neposredna, na zakon ali drug predpis oprta osebna korist.

25. Med strankami ni spora, da predmetne pogodbe vsebujejo osebne podatke, katerih razkritje javnosti predstavlja obdelavo osebnih podatkov po določbah ZVOP-1. Iz sodne prakse Upravnega sodišča, na katero se sklicuje toženka, izhaja, da posameznik v postopku po ZDIJZ ne more prepovedati obdelave svojih osebnih podatkov, vendar pa je sodišče že v sodbi U 1934/2007 z dne 19. 3. 2008 zavzelo stališče, da je organ dolžan te osebe obvestiti o postopku in njihovi pravici do udeležbe, saj ima posameznik pravico do zakonite obdelave svojih podatkov.
26. Enako stališče izhaja iz sodbe Sodišča EU v zadevi C-201/14 z dne 1. 10. 2015, in sicer mora biti vsaka obdelava osebnih podatkov v skladu z načeli v zvezi s kakovostjo podatkov, ki so določena v 6. členu Direktive 95/46/ES o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov, in ustrezati enemu od meril za zakonitost obdelave podatkov, ki so navedena v 7. členu te direktive (30. točka obrazložitve). V 32. točki te sodbe se Sodišče sklicuje na 10. člen navedene direktive in poudarja, da *„ta določa, da mora upravljavec posamezniku, na katerega se osebni podatki nanašajo in od katerega se podatki v zvezi z njim zbirajo, zagotoviti informacije, navedene v tem členu v točkah (a) in (c), razen kadar jih ta posameznik že ima. Te informacije se nanašajo na identiteto upravljavca s temi podatki, na namene te obdelave ter nadaljnje informacije, potrebne za zagotovitev pošteno obdelave podatkov. Med nadaljnjimi informacijami, ki so potrebne za zagotovitev pošteno obdelave podatkov, člen 10(c) te direktive izrecno omenja „prejemnike ali vrste prejemnikov podatkov“ ter „obstoje pravice do dostopa in pravice do popravka podatkov, ki se nanašajo [na navedenega posameznika]“.* V 33. točki obrazložitve pa Sodišče navaja, da je *„ta zahteva po obveščanju posameznikov, na katere se obdelava osebnih podatkov nanaša, še toliko pomembnejša, ker je ta zahteva pogoj za to, da lahko ti posamezniki izvajajo pravico dostopa do obdelanih podatkov in popravka teh podatkov, določeno v členu 12 Direktive 95/46, in pravico ugovora zoper obdelavo navedenih podatkov, kot je določena s členom 14 te direktive.“*
27. Iz navedene sodbe torej izhaja stališče, da je organ dolžan posameznike, na katere se nanašajo osebni podatki, obvestiti o prenosu teh podatkov (prim. 34. točko obrazložitve sodbe), in to izrecno v kontekstu izvrševanja pravice ugovora do obdelave teh podatkov, v obravnavani zadevi torej zoper njihovo posredovanje prizadeti stranki. ZDIJZ te zaveze izrecno ne ureja, ima pa posameznik po 32. členu ZVOP-1 pravico zahtevati dopolnitev, popravek, blokiranje in izbris osebnih podatkov ter vložiti ugovor, v 34. členu pa je urejeno še sodno varstvo pravic. Da lahko posameznik te pravice učinkovito uveljavlja, je po presoji sodišča,

upoštevaje tudi stališča iz citirane sodbe Sodišča EU, treba posameznika v postopku po ZDIJZ obvestiti o nameravani obdelavi osebnih podatkov še pred njihovim razkritjem in mu omogočiti ugovor zoper nameravano obdelavo. To pomeni, da ima imetnik osebnih podatkov od takega obvestila neposredno pravno korist.

28. Ker je v konkretnem primeru o razkritju osebnih podatkov odločila toženka in torej izpodbijana odločba predstavlja pravno podlago za njihovo razkritje, je bila še pred odločitvijo o tem dolžna obvestiti vse posameznike, na katere se osebni podatki nanašajo, in jim omogočiti udeležbo v postopku. Ker tega ni storila, je sodišče zaradi bistvene kršitve pravil upravnega postopka izpodbijano odločbo v ugodilnem delu odpravilo (3. točka prvega odstavka 64. člena ZUS-1) in zadevo vrnilo toženki v ponovni postopek (tretji odstavek istega člena).
29. Tožbi je bilo treba ugoditi že iz navedenega razloga, vendar pa sodišče zaradi učinkovitejšega vodenja ponovljenega postopka dodaja še:
30. Po določbi prvega odstavka 4. člena ZDIJZ je informacija javnega značaja tista informacija, ki izvira iz delovnega področja organa, nahaja pa se v obliki dokumenta, zadeve, dosjeja, registra, evidence ali drugega dokumentarnega gradiva, ki ga je organ izdelal sam, v sodelovanju z drugim organom, ali pridobil od drugih oseb.
31. O vprašanju, kdaj gre za informacijo, ki izvira iz delovnega področja organa, in s tem za informacijo javnega značaja po določbi prvega odstavka 4. člena ZDIJZ, se je že izrekala tudi sodna praksa. Vrhovno sodišče je v sodbi št. I Up 122/2006 z dne 25. 4. 2007, nato pa tudi v sklepu št. X Ips 96/2011 z dne 4. 7. 2012 zavzelo stališče, da je mogoče govoriti o delovnem področju organov v smislu ZDIJZ tedaj, ko je izvajanje določenih nalog ali dejavnosti urejeno s predpisi javnega prava, ki določajo obveznosti organov glede izvajanja teh nalog v okviru upravne ali druge javnopravne funkcije ter morebitne pravice, obveznosti ali pravne koristi posameznikov, ki iz tega posebnega javnopravnega režima izhajajo. V obeh navedenih zadevah pa se je Vrhovno sodišče tudi jasno izreklo, da je pri opredelitvi določene informacije za informacijo javnega značaja odločilno, ali informacija kaže na dejstvo oziroma okoliščino, ki vpliva ali bi lahko vplivala na izvrševanje javnih nalog.
32. Sodišče pripominja, da je v navedenih dveh zadevah šlo za notarja in za javni zavod Filmski studio Viba Film Ljubljana, medtem ko gre v tem upravnem sporu za članico državne univerze, za katero je že ustavodajalec v drugem odstavku 58. člena Ustave izrecno določil, da način njenega financiranja ureja zakon. Za razliko od tega ustavodajalec pri notariatu ni izrecno predpisal, da njegovo financiranje ureja zakon, tudi način financiranja Filmskega studia Viba Film pa očitno ne temelji na izrecni

določbi Ustave. Javni interes je torej v primeru financiranja državne univerze že na prvi pogled bolj izražen kot v omenjenih dveh primerih, kar se odraža tudi v relevantnih določbah Odloka o preoblikovanju Univerze v Ljubljani (v nadaljevanju Odlok) in Statuta.

33. Glede na to je pomembno, kako je izvajanje dejavnosti tožnice urejeno s predpisi javnega prava ter ali zahtevane informacije kažejo na dejstva oziroma okoliščine, ki bi lahko vplivale na izvrševanje javnih nalog. V tem pogledu sodišče, kot predhodno že toženka, ugotavlja, da je tožnica javni zavod, ki ga je ustanovila RS v skladu z ZViS za opravljanje javne službe v visokem šolstvu, in RS kot ustanovitelj skladno z zakonom tudi zagotavlja financiranje. Osnovna naloga tožnice, ki je članica državne univerze, je torej izvajanje javne službe v visokem šolstvu in opravljanja dejavnosti, ki sodijo v okvir te javne službe.
34. V skladu s 13. členom Statuta članice univerze izvajajo nacionalni program visokega šolstva in nacionalni raziskovalni in razvojni program ter opravljajo druge, s tem statutom določene dejavnosti. Za izvajanje nacionalnega programa visokega šolstva ter nacionalnega raziskovalnega in razvojnega programa pridobivajo članice sredstva iz proračuna RS, sredstva iz evropskih in drugih mednarodnih sodelovanj ter projektov, v skladu z veljavnimi predpisi in v okviru sprejetega finančnega načrta (15. člen Statuta).
35. Po 16. členu Statuta lahko v skladu s četrtem odstavkom 10. člena ZViS in prvim odstavkom 7. člena Odloka članica univerze s soglasjem ustanovitelja opravlja tudi drugo izobraževalno, raziskovalno, umetniško, razvojno, strokovno in svetovalno dejavnost oziroma druge s tem povezane dejavnosti, ki so opredeljene v prilogi tega statuta. Po drugem odstavku 7. člena Odloka lahko članice opravljajo omenjene dejavnosti, če s tem ne ovirajo izvajanja dejavnosti iz 6. člena tega odloka (tj. dejavnosti, ki sodijo v okvir javne službe) in če zagotovijo povračilo stroškov, nastalih pri izvajanju teh dejavnosti. V skladu s tretjim odstavkom 265. člena Statuta se za drugo (tržno) dejavnost šteje izobraževalna, raziskovalna in strokovno razvojna dejavnost, za katero se sredstva ustvarijo na trgu s prodajo storitev v pogojih konkurence. Na podlagi četrtega odstavka 265. člena Statuta mora članica za drugo (tržno) dejavnost voditi ločene računovodske evidence.
36. Iz citiranih določb jasno izhaja, da lahko tožnica opravlja tržno dejavnost, če se s tem ne ovira dejavnosti, ki sodijo v okvir javne službe in če sredstva za opravljanje te dejavnosti ustvari na trgu. To pomeni, da je za odločitev, ali je tožnica predmetne pogodbe sklepala za izvajanje tržne dejavnosti, treba preveriti, ali je tožnica za izvajanje teh pogodb sredstva ustvarila na trgu. Ker mora to biti razvidno iz

računovodskih evidenc in letnega finančnega načrta (272. člen Statuta), po presoji sodišča okolščina, da je Ustavno sodišče razveljavilo 43. člen ZViS, na to odločitev ne vpliva, saj je pomembno le dejstvo, iz katerih sredstev je tožnica plačala oziroma zagotovila izplačilo izvajanja teh pogodb.

37. Tudi če bo tožnica izkazala, da je sredstva za izvajanje predmetnih pogodb ustvarila na trgu, pa sodišče pritrjuje toženki, da je izvajanje teh dejavnosti urejeno s predpisi javnega prava. V primeru, da pri izvajanju teh dejavnosti niso spoštovane prej navedene zahteve, to pomeni oviranje dejavnosti javne službe zaradi opravljanja drugih dejavnosti oziroma porabo javnih sredstev za pokrivanje stroškov drugih dejavnosti namesto za izvajanje javne službe. V tem delu (in ne glede opredelitve javnih sredstev, kot to zmotno navaja toženka) je treba upoštevati odločbo Ustavnega sodišča U-I-272/97 z dne 23. 11. 2000, ki govori o medsebojni povezanosti vseh virov sredstev. To pomeni, da je v odvisnosti od konkretnih okoliščin primera, ko gre za državno univerzo, določene zahtevane informacije mogoče šteti tudi za informacije javnega značaja po ZDIJZ. Za odločanje v obravnavani zadevi bo v tem primeru relevantno, ali je tožnica dejavnost, za katero je sklepala predmetne pogodbe, izvajala v skladu s predpisanimi zahtevami, to je tako, da zaradi tega niso bile ovirane dejavnosti, ki pomenijo izvajanje javne službe, in da je bilo s prihodki iz te dejavnosti zagotovljeno povračilo stroškov, nastalih pri izvajanju te dejavnosti.
38. Če bo torej tožnica izkazala, da je tržno dejavnost izvajala v skladu s predpisi in je bilo s prihodki od te dejavnosti zagotovljeno povračilo stroškov, predmetnih pogodb ne bo mogoče obravnavati po 4. členu ZDIJZ. Vendar pa je tudi v tem primeru po presoji sodišča tožnica v skladu z osmim odstavkom 1.a člena ZDIJZ dolžna posredovati informacije iz 4.a člena ZDIJZ.
39. Tožnica je sicer v tožbi predlagala izvedbo več dokazov, vendar glede na naravo odločitve in gornjo obrazložitev ti dokazi ne bi mogli vplivati na odločitev v zadevi. Sodišče je zato v skladu z 2. alinejo drugega odstavka 59. člena ZUS-1 odločilo brez glavne obravnave, na seji.

K II. točki izreka:

40. Če sodišče tožbi ugodi in odpravi izpodbijani upravni akt, je tožnik v skladu s tretjim odstavkom 25. člena ZUS-1 glede na opravljena procesna dejanja in način obravnavanja zadeve upravičen do povračila stroškov postopka v pavšalnem znesku v skladu s Pravilnikom o povrnitvi stroškov tožniku v upravnem sporu (v nadaljevanju Pravilnik o povrnitvi stroškov).
41. Sodišče je zato tožnici priznalo stroške iz drugega odstavka 3. člena Pravilnika o povrnitvi stroškov v višini 285,00 EUR ter dodatno tudi povrnitev stroškov v višini 28,50 EUR, to je tudi povračilo stroškov za dne 10. 12. 2015 podano pripravljeno

vlogo po 4. členu Pravilnika. Ob povečanju za 22 % DDV tako znaša nagrada za tožbo 382,47 EUR. Zadeva je bila namreč rešena na seji, tožnico pa je v postopku zastopala odvetniška družba. Sodna taksa za postopek v višini 148,00 EUR bo vrnjena po uradni dolžnosti (op. 6.1./c taksne tarife Zakona o sodnih taksah).

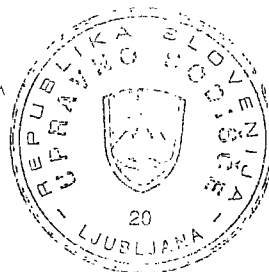
PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 22. december 2016

Predsednik senata:

Lara Bartenjev, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvornikom
Podpis pristojne sodne osebe:

Pocen